Dosarul civil nr. 2-1418/22
2-220822182668-21-2-13122022

H O T Ă R Â R E
în numele
Legii dispozitiv

14 mai 2024 **or. Cimişlia**

Judecătoria Cimişlia, sediul central, în următoarea componenţă:
Preşedintele şedinţei, judecătorul: Cherdivara Dumitru,
Grefier: Brînza Laura,

cu participarea:
Reclamantului: Zadîr Harlampi
Reprezentantului reclamantului, avocatul: Cîrboba Haralampii,
Reprezentantului pîrîtului IGP al MAI: Cebanu Mariana,
Reprezentantului pîrîtului IP Basarabeasca: Ţaran Vasile,
Pîrîtului: Mîţa Igor
Interpretului: Berdianu Virginia

în lipsa: *reprezentantului pîrîtului Ministerul Finanţelor al RM, procedura de citare legală a fost respectată;*

examinînd, în şedinţă publică, în limba de stat, cauza civilă iniţiată la acţiunea lui Zadîr Harlampi către Inspectoratul General al Poliţiei al MAI, Inspectoratul de Poliţie Basarabeasca, Ministerul Finanţelor al RM, Mîţa Igor, privind repararea prejudiciului material şi moral suportat în legătură cu tragerea ilegală la răspundere contravenţională,

a c o n s t a t a t :

La 13 decembrie 2022 în cadrul Judecătoriei Cimişlia, sediul central a fost înregistrată cererea de chemare în judecată depusă de Zadîr Harlampi, împotriva Inspectoratului General al Poliţiei al MAI , Inspectoratului de Poliţie Basarabeasca, Ministerul Finanţelor al RM şi agentului constatator din cadrul IP Basarabeasca, Mîţa Igor cu privire la repararea prejudiciului material şi moral cauzat în legătură cu tragerea ilegală la răspundere contravenţională.

În motivarea acţiunii a invocat că, la data de 04.03.2022 de către agentul constatator din cadrul IP Basarabeasca , Mîţa Igor i-a fost întocmită Decizia privind examinarea contravenţiei în temeiul constatării personale a agentului constatator Seria nr. DCA 01011359, în baza art. 238 alin. (3) Cod contravenţional, cu aplicarea amenzii contravenţionale în mărime de 18 u.c. ce constituie 900 lei, pe motiv că nu a cedat trecerea pietonilor- un copil punându-i viaţa în pericol.

Reclamantul indică că, în descrierea faptei contravenţionale, agentul constatator a indicat următoarele elemente constitutive ale contravenţiei – „conducătorul auto nu a cedat trecerea pietonilor- un copil punându-i viaţa în pericol”, ignorând prevederile -„pct. 92.2” RCR al RM”, prin ce a comis o contravenţie prevăzută de art. 238 alin. (3) Cod contravenţional al RM.

Nefiind de acord cu decizia agentului constatator, Zadîr Harlampi a contestat-o în instanţa de judecată.

Prin Hotărârea Judecătoriei Cimişlia, sediul central din 11.04.2022, s-a dispus admiterea contestaţiei înaintată de Zadîr Harlampi împotriva deciziei cu privire la contravenţie, anularea deciziei cu privire la contravenţie seria DCA nr. 01011359 din 04.03.2022, întocmită în privinţa lui Zadîr Harlampi în baza art. 238 alin. (3) Cod contravenţional, cu încetarea procesului contravenţional, din lipsa faptei contravenţionale.

Ulterior prin Decizia Curţii de Apel Comrat din 13.10.2022, recursul depus de către agentul constatator Mîţa Igor a fost respins ca inadmisibil şi menţinută hotărârea Judecătoriei Cimişlia, sediul central din 11.04.2022.

Reclamantul indică că, nelegalitatea acţiunilor organului abilitat să constate o infracţiune sau să judece cauza asupra unei infracţiuni a fost stabilită printr-o hotărâre definitivă . Astfel, fiind în calitate de persoană urmărită ilegal pentru o contravenţie, îi revine dreptul la refacerea drepturilor, precum şi la despăgubiri pentru prejudiciul material şi moral.

În opinia reclamantului, aceste acţiuni ale agentului constatator poartă un caracter ilicit şi respectiv dă naştere la repararea prejudiciilor cauzate.

Menţionează faptul că, în urma acţiunilor ilegale ale agentului constatator, reclamantului Zadîr Harlampi i-a fost cauzat un prejudiciul material în sumă de 200 lei şi un prejudiciu moral, evaluat obiectiv la suma de 50000 lei.

Reclamantul menţionează şi despre faptul că, la 31 octombrie 2022 a trimis către IP Basarabeasca o cerere privind rambursarea voluntară a cheltuielilor efectuate şi a prejudiciului moral, care a fost respinsă nejustificat prin răspunsul nr. 34/22-4638 din 18.11.2022, pe motiv că drepturile şi libertăţile sale nu au fost lezate, iar potrivit Legii RM nr. 1545 din 25.02.1998 prejudiciul material şi moral în asemenea cazuri nu este reparabil

Reieşind din argumentele expuse supra, reclamantul solicită încasarea prejudiciului material şi moral cauzat prin acţiunile ilicite ale agentului constatator Mîţa Igor.

Reclamantul Zadîr Harlampi a indicat şi despre faptul suportării cheltuielilor de asistenţă juridică în mărime de 4000 lei, conform bonurilor de plată nr.050592 din 11.03.2022 în sumă de 2500 lei şi nr. 050700 din 23.10.2022 în sumă de 1500 lei, care solicită să fie încasate din contul pârâţilor.

Reclamantul solicită încasarea, de la Inspectoratul General al Poliţiei al MAI al RM în beneficiul său, prejudiciul material în sumă de 200 lei, prejudiciul moral în mărime de 50 000 lei, cauzat în urma acţiunilor ilicite ale agentului constatator, în cauza contravenţională, precum şi a cheltuielilor de judecată şi asistenţă juridică, în mărime de 4000 lei.

Prin încheierea din 16.12.2022, cererea de chemare în judecată a fost acceptată spre examinare cu fixarea şedinţei de judecată şi citarea părţilor, inclusiv fiind explicat dreptul pârâţilor de a depune referinţă şi a prezenta probele pe care le consideră necesare la soluţionarea justă a cauzei. (f.d.23)

În şedinţa de judecată reclamantul Zadîr Harlampi şi avocatul acestuia Cîrboba Haralampii, au solicitat admiterea cererii de chemare în judecată integral pe motivele de fapt şi de drept indicate în ea.

În şedinţa de judecată reprezentantul pârâtului Ministrul Finanţelor a RM, Roşca Dina nu s-a prezentat, la data de 26.07.2023 a depus referinţă asupra cererii de chemare în judecată prin care a menţionat că nu recunoaşte acţiunea înaintată solicitând instanţei de judecată de a fi respinsă ca neîntemeiată. (f.d.46-49)

În susținerea referinței a menționat că, prevederile Legii nr. 1545/1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, nu sunt aplicabile prezentei speţe, deoarece sancțiunea contravențională aplicată reclamantului, nu a fost aplicată de către instanța de judecată. Or, potrivit art. 3 lit. d) din Legea specificată supra prevede că , este reparabil prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma supunerii ilegale la arest contravențional, reținerii contravenționale ilegale sau aplicării a amenzii contravenționale de către instanța de judecată, mai mult ca atît prevederile art. 400 alin.(1) din Codul contravențional stipulează că , contravențiile prevăzute la art. 238 alin.(3) se constată și se examinează de către poliție.

Mai menționează că, potrivit art. 13 din Legea 1545/1998 , prejudiciul material și moral cauzat prin aplicarea ilicită a amenzilor contravenționale de către alte organe decât instanța de judecată se repară de către aceste organe.

Susține că, decizia de sancționare a fost emisă de către agentul constatator din cadrul IP Basarabeasca, instanței judecătorești (care a examinat și în final a anulat procesul contravențional) revenind doar rolul de soluționare a contestației și de verificare a legalității deciziei agentului constatator fără casă aplice careva sancțiuni contravenționale, iar potrivit alin. (3) art. 383 Cod contravențional, persoana în a cărei privința a fost pornit un proces contravențional se repune în dreptul de care a fost privată și ei i se repară cheltuielile suportate în proces dacă, prin hotărâre definitivă este declarată nevinovată sau răspunderea sa contravențională este înlăturată.

Mai afirmă că, la materialele cauzei nu există nici o hotărâre definitivă prin care reclamantul ar fi fost declarat nevinovat. Or, procesul verbal-contravențional și decizia agentului constatator au fost anulate de către instanța de judecată, invocând abateri procesuale ce atrage după sine nulitatea procesului contravențional, dar nu și nevinovăția reclamantului.

Totodată susține că, răspunderea contravențională, potrivit art. 19 Cod contravențional , este înlăturată în cazul: legitima apărare, starea extremă de necesitate, constrângerea fizică și /sau psihică, riscul întemeiat , cazul fortuit, executarea ordinului sau dispoziției superiorului. Însă prin hotărârea Judecătoriei Cimișlia, sediul central din 11.04.2022 și prin Decizia Curții de Apel Comrat din 13.10.2022 nu s-a constatat existența nici unui caz enunțat supra.

Consideră că pornirea procesului contravențional, întocmirea deciziei cu privire la contravenție, recunoașterea persoanei în calitate de contravenient , sunt niște măsuri procesuale ce țin de procesul contravențional, care nu încalcă în esență drepturile persoanei și nu cauzează prejudicii dacă nu sunt definitive și dacă nu dăunează iremediabil drepturile persoanei în privința căreia se întocmește procesul-verbal cu privire la contravenție.

În cadrul ședinței de judecată din 17.10.2023 reprezentantul pârâtului Inspectoratului General de Poliție, Mariana Cebanu a depus referință asupra cererii de chemare în judecată prin care a menționat că nu recunoaște acțiunea înaintată solicitând instanței de judecată de a fi respinsă ca neîntemeiată.(f.d.57-62)

În susținerea acesteia a indicat că, în speță, în cadrul examinării dosarului contravențional, instanța judecătorească nu a constatat încălcarea legalității și a drepturilor omului, prin urmare nu există nici fapta ilicită, fapt care înlătură răspunderea delictuală a IP Basarabeasca și ca urmare, încasarea din bugetul de stat a prejudiciului solicitat.

La fel instanța de fond a reținut că, agentul constatator a aplicat sancțiunea contravențională doar în baza propriilor presupuneri, nefiind prezentate alte probe care să demonstreze vinovăția petiționarului. Iar, în spiritul prezumției nevinovăției datorită faptului că pedepsirea oricărei persoane pentru o faptă contravențională se poate realiza doar în baza unor informații certe și veridice despre vinovăția ei, nu pot fi admise presupunerile sau probele afectate de incertitudine.

Urmare, în conformitate cu prevederile art. 441 Cod contravenţional , instanţa a încetat procesul contravenţional pornit în privinţa lui Zadîr Harlampi în baza art. 238 alin.(3) Cod contravenţional, deoarece nu există faptul contravenţiei.

Susţine că, potrivit art. 383 alin.(1) Cod contravenţional „ cheltuielile de administrare şi de conservare a probelor, de retribuire a apărătorului, alte cheltuieli aferente procesului contravenţional se suportă de contravenient, dacă a fost aplicată o sancţiune contravenţională, sau de stat în modul stabilit de legislaţie", astfel reclamantul, urma să înainteze pretenţii de despăgubire materială în cadrul procesului contravenţional iniţiat, iar în cazul în care acesta nu a solicitat realizarea dreptului său, fiind emisă o hotărâre irevocabilă asupra cazului contravenţional, aceste prevederi nu sunt aplicabile în cadrul unui proces civil.

Mai menţionează că, deşi în cadrul examinării cauzei contravenţionale reclamantul avea dreptul de a solicita recuperarea prejudiciului material în cadrul procesului contravenţional, acesta din motive necunoscute nu a făcut-o iar, potrivit art. 2006 alin.(3) Cod civil " obligaţia de reparare a prejudiciului nu se naşte în măsura în care cel prejudiciat a omis, cu intenţie ori din culpă gravă, să înlăture prejudiciul prin mijloace legale".

Totodată menţionează că, pentru aplicabilitatea prevederilor Legii nr. 1545/1998 , în fiecare caz în care se pretinde încasarea despăgubirilor morale şi materiale cauzate prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii şi ale instanţelor judecătoreşti, urmează a fi existente şi întrunite cumulativ, una din condiţiile din circumstanţele prevăzute de art. 6 şi anume „dreptul la repararea prejudiciului" , cât şi de art. 3 „ cazurile de reparare a prejudiciului material şi moral", respectiv normele legale în cauză sunt indisolubile şi nu pot fi aplicate separat.

Indică că, deşi reclamantul Zadîr Harlampi susţine că neîntemeiat a fost atras la răspundere contravenţională şi neîntemeiat a fost sancţionat cu amendă contravenţională, în condiţiile Legii 1545/1998, repararea din bugetul de stat a prejudiciului material şi moral în urma acţiunilor ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii şi ale instanţelor judecătoreşti, survine în circumstanţele în care persoana a fost ilegal arestată, reţinută contravenţional sau i s-a aplicat ilegal amenda contravenţională de către instanţa de judecată, or, se constată că amenda contravenţională a fost aplicată de agentul constatator şi nu de către instanţa de judecată, fapt care în prezenta cauză lipseşte. La fel reclamantul nu a fost supus arestului şi nici nu a fost reţinut contravenţional. Iar la momentul depistării comiterii unei fapte care poate fi calificată drept contravenţie, agentul constatator este obligat de a întreprinde nemijlocit toate măsurile prevăzute de Codul contravenţional, din acest motiv , acestea nu pot fi calificate drept acţiuni ilicite, deoarece îndeplinirea cu exactitate a atribuţiilor de serviciu este o îndatorire directă şi iminentă.

Susţine că, reclamantul în speţă nicidecum nu a motivat prin ce se manifestă miza prejudiciului moral al cărei recuperare îl solicită, precum şi justificarea cuantumului acestor pretenţii, prin prezentarea documentelor confirmative în acest sens. Suma solicitată de 50000 lei cu titlu de prejudiciu moral este neîntemeiată, exagerată, nejustificată, în condiţiile în care n-au fost prezentate probe veridice, admisibile, pertinente şi concludente care să confirme faptul vătămării drepturilor personale nepatrimoniale.

La 31 ianuarie 2024, reprezentantul Inspectoratului de Poliţie Basarabeasca a depus referinţă, prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată depusă de către Zadîr Harlampi ca fiind neîntemeiată. (f.d.83-89)

În susţinerea referinţei a indicat că, reclamantul Zadîr Harlampi în speţa expusă în cererea de chemare în judecată nu se află în nici unul din cazurile expuse în art. 383 alin.(1) Cod contravenţional. Respectiv nu există nici o hotărâre definitivă prin care reclamantul să fie declarat nevinovat , or procesul verbal a fost anulat de către instanţa de judecată din motivul nerespectării

procedurii la întocmirea procesului verbal (neasigurarea prezenţei unui interpret). Ori procesul verbal a fost anulat , conform prevederilor art. 19 Cod contravenţional , este înlăturat caracterul contravenţional al faptei în cauzele: legitima apărare; stare de extremă necesitate; constrângere fizică şi/sau psihică; riscul întemeiat; cazul fortuit . Instanţa de judecată , care a examinat contestaţia asupra procesului verbal cu privire la contravenţie, nu a constatat existenţa nici unui caz enumerat prevăzut la art. 19 Cod contravenţional.

Mai consideră că , de către reclamant eronat au fost interpretate prevederile art. 13 din Legea 1545/1998, or potrivit normei menţionate (1) Repararea prejudiciului specificat la art. 7 şi art. 11 din Legea stipulată supra se efectuează din contul bugetului de stat , iar în cazul cînd prejudiciul a fost cauzat de către organul de urmărire penală întreţinut de bugetul local-din contul acestui buget. Conform art. 10 din Legea 320 cu privire la activitatea poliţiei şi statutul poliţistului ” Poliţia este finanţată de la bugetul de stat şi din alte surse neinterzise de lege”.

În şedinţa de judecată agentul constatator din cadrul IP Basarabeasca, Mîţa Igor, a susţinu referinţa înaintată de către Inspectoratul de Poliţie Basarabeasca şi a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată.

Examinând cererea de chemare în judecată, audiind părţile prezente la proces, cercetând materialele cauzei, instanţa ajunge la concluzia respingerii acţiunii, din următoarele considerente:

Conform art. 117 alin. (1) Cod de procedură civilă, probe în cauze civile sunt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanţelor ce justifică pretenţiile şi obiecţiile părţilor, precum şi altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei.

Potrivit art. 118 alin. (1) Cod de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

În conformitate cu art. 121 Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului, iar art. 122 Cod de procedură civilă prevede, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante. Admisibilitatea probelor se determină în conformitate cu legea în vigoare la momentul eliberării lor.

În conformitate cu prevederile art. 130 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

Conform art. 240 alin. (1) Cod de procedură civilă la deliberarea hotărîrii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii, iar alin. (3) prevede că instanţa judecătorească adoptă hotărîrea în limitele pretenţiilor înaintate de reclamant.

Articolul 13 din Convenţia Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului şi a Libertăţilor Fundamentale stabileşte că, orice persoană ale cărei drepturi şi libertăţi recunoscute de Convenţie au fost încălcate are dreptul să se adreseze efectiv unei instituţii naţionale, chiar şi atunci cînd încălcarea s-ar datora unor persoane care au acţionat în exercitarea atribuţiilor lor oficiale. Obiectivele acestui articol sunt de a „oferi un mijloc prin care persoanele pot obţine compensaţii la

nivel naţional pentru încălcarea drepturilor lor prevăzute de Convenţie înainte de a pune în mişcare mecanismele internaţionale de înaintare a plîngerilor la Curtea de la Strasbourg" (cauza Kulda c. Poloniei, 2000, § 152).

Art. 1 din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală ale procuraturii şi ale instanţelor judecătoreşti stipulează că prezenta lege constituie actul legislativ de bază care reglementează cazurile, modul şi condiţiile de răspundere patrimonială a statului pentru prejudiciul cauzat prin acţiunile ilicite comise în procesele penale şi contravenţionale de organele de urmărire penală, de procuratură şi de instanţele judecătoreşti.

Conform art. 2007 Codul civil, (1) Prejudiciul cauzat persoanei prin acţiunile organelor de urmărire penală, ale procuraturii sau ale instanţelor de judecată se repară de către stat integral, indiferent de vinovăţia persoanei responsabile, în următoarele cazuri:

a) condamnare ilegală, tragere ilegală la răspundere penală, aplicare ilegală a măsurii preventive sub forma arestului preventiv sau sub forma declaraţiei scrise de a nu părăsi localitatea;

b) aplicare ilegală, în calitate de sancţiune contravenţională, a arestului, a muncii neremunerate în folosul comunităţii;

c) acţiuni sau inacţiuni care au dus, după caz, la:

– constatarea de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin hotărâre, a încălcării drepturilor sau libertăţilor fundamentale ale unei persoane şi dispunerea achitării unor sume în beneficiul acesteia;

– pronunţarea unei hotărâri de către o instanţă judecătorească naţională, ca urmare a condamnării statului de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin care s-a dispus achitarea unor sume din contul statului.

Conform art. 2036 alin. (1) şi art. 2037 alin. (1) şi (2) Codul civil, în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanţa de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparaţia prejudiciului prin plata de despăgubiri. Mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanţa de judecată în funcţie de caracterul şi gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăţie a autorului prejudiciului, dacă vinovăţia este o condiţie a răspunderii, şi de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacţie echitabilă persoanei vătămate. Caracterul şi gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanţa de judecată, luînd în considerare circumstanţele în care a fost cauzat prejudiciul, restrîngerea posibilităţilor de viaţă familială şi socială, precum şi statutul social al persoanei vătămate.

Analizând circumstanţele cauzei şi actele anexate la materialele dosarului, instanţa de judecată reţine că, la 04 martie 2022 în privinţa reclamantului Zadîr Harlampi, a fost întocmită decizia asupra cauzei contravenţionale seria DCA nr. 01011359 pe semnele contravenţiei prevăzute de art. 238 alin. (3) din Codul Contravenţional, pentru faptul că, la data de 04.03.2022, ora 07:50, Zadîr Harlampi în timp ce conducea mijlocul de transport de model „Mercedes C200”, cu n/î „*****”, în or. Basarabeasca, nu a cedat trecerea pietonilor (un copil), astfel punând-i viaţa în pericol, ignorând în acest sens prevederile pct. 94.2 din Regulamentului Circulaţiei Rutiere. (f.d.11)

Astfel, acţiunile cet. Zadîr Harlampi au fost calificate de agentul constatator în baza art. 238 alin. (3) din Codul Contravenţional, fiind sancţionat cu amendă în mărime de 18 unităţi convenţionale, ceea ce în corespundere cu art. 34 alin. (1) din Codul Contravenţional, constituind 900 lei, cu aplicarea a 4 puncte de penalizare.

Nefiind de acord cu decizia întocmită la 04 martie 2022 pe semnele contravenţiei prevăzute de art. 238 alin. (3) din Codul Contravenţional, la 11.03.2022, Zadîr Harlampi a înregistrat contestaţie împotriva deciziei asupra cauzei contravenţionale menţionate, în cancelarea autorităţii din care face parte agentul constatator.(f.d.7-8)

Prin hotărârea Judecătoriei Cimişlia, sediul Central din 11 aprilie 2022 a fost admisă contestaţia reclamantului şi anulată Decizia asupra cauzei contravenţionale nr. DCA 01011359 din 04.03.2022, emisă în privinţa lui Zadîr Harlampi pe semnele contravenţiei prevăzute de art. 238 alin.(3) Cod contravenţional, cu încetarea procesului contravenţional, din motivul lipsei faptei contravenţionale.(f.d.15-16 verso)

Conform art. 3 din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală ale procuraturii şi ale instanţelor judecătoreşti, (1) În conformitate cu prevederile prezentei legi, este reparabil prejudiciul material şi moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma:

a) reţinerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declaraţie de a nu părăsi localitatea sau ţara, tragerii ilegale la răspundere penală;

b) condamnării ilegale, confiscării ilegale a averii, supunerii ilegale la muncă neremunerată în folosul comunităţii;

c) efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori judecării cauzei penale, a percheziţiei, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării sau suspendării ilegale din lucru (funcţie), precum şi în urma altor acţiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice;

d) supunerii ilegale la arest contravenţional, reţinerii contravenţionale ilegale sau aplicării ilegale a amenzii contravenţionale de către instanţa de judecată;

e) efectuării măsurilor speciale de investigaţii cu încălcarea prevederilor legislaţiei;

f) ridicării ilegale a documentelor contabile, a altor documente, a banilor, a ştampilelor, precum şi în urma blocării conturilor bancare.

(2) Prejudiciul cauzat se repară integral, indiferent de culpa persoanelor cu funcţie de răspundere din organele de urmărire penală, din procuratură şi din instanţele judecătoreşti.

Articolul 10 al Legii nominalizate prevede că, dreptul persoanei fizice la repararea prejudiciului moral în mărimea şi în modul stabilite de prezenta lege apare în cazurile specificate la art.6.

În corespundere cu prevederile art.6 al aceleiași Legi, dreptul la repararea prejudiciului, în mărimea şi modul stabilite de prezenta lege, apare în cazul:

a) devenirii definitive şi irevocabile a sentinţei de achitare;

b) scoaterii persoanei de sub urmărire penală sau încetării urmăririi penale pe temeiuri de reabilitare;

c) adoptării de către instanţa judecătorească a hotărîrii cu privire la anularea arestului contravenţional în legătură cu reabilitarea persoanei fizice;

d) adoptării, de către judecătorul de instrucţie, în condiţiile art.313 alin.(5) din Codul de procedură penală, în privinţa persoanei achitate sau scoase de sub urmărire penală, a încheierii privind declararea nulităţii actelor sau acţiunilor organului de urmărire penală sau organului care exercită activitate specială de investigaţii.

Instanţa de judecată menţionează că, având în vedere specificul obiectului litigiului în cauză şi anume repararea prejudiciului pentru acţiunile ilicite ale organului împuternicit în examinarea cazurilor de contravenţii, pentru a angaja răspunderea statului, urmează să fie întrunită cel puţin o condiţe prevăzută în art.3 al Legii menţionate.

Reclamantul pretinde la repararea prejudiciului material şi moral suportat pentru tragerea la răspundere contravenţională.

În speţă, se atestă că sancţiunea contravenţională a fost aplicată de către agentul constatator, Mîţa Igor, subofiţer superior din cadrul Inspectoratului de Poliţie Basarabeasca.

Având în vedere cele expuse, la caz, nu sunt aplicabile prevederile art. 3 al.1 lit. d) din Legea nr. 1545 din 25 februarie 1998, or, în temeiul acestei norme, este reparabil prejudiciul material şi moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma aplicării ilegale a amenzii contravenţionale de către instanţa de judecată, iar în privinţa reclamantului nu a fost aplicat arest contravenţional, aceasta nu a fost reţinut contravenţional, iar amenda contravenţională nu a fost aplicată de instanţa de judecată.

Prin urmare, pretenţia reclamantului cu privire la repararea prejudiciului moral şi material, nu se încadrează în condiţiile Legii privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii şi ale instanţelor judecătoreşti. Mai mult, întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenţie constituie o modalitate legală de desfăşurare a procesului contravenţional, iar însăşi pornirea procesului contravenţional, întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenţie, recunoaşterea persoanei în calitate de contravenient reprezintă nişte măsuri procesuale ce ţin de procesul contravenţional care nu încalcă în esenţă drepturile persoanei şi nu cauzează prejudicii dacă nu sunt definitive şi dacă nu dăunează iremediabil drepturile persoanei în privinţa căreia se întocmeşte procesul verbal cu privire la contravenţie. Suplimentar, la momentul depistării comiterii unei fapte care poate fi calificată drept contravenţie, agentul constatator este obligat nemijlocit să întreprindă toate măsurile prevăzute de Codul contravenţional, din acest motiv, acestea nu pot fi calificate drept acţiuni ilicite, deoarece îndeplinirea cu exactitate a atribuţiilor de serviciu este o îndatorire directă şi iminentă, motiv din care nu pot fi reţinute argumentele părţii reclamante, precum că, prin acţiunile agentului constatator i-ar fi cauzat un prejudiciu moral.

Respectiv, instanţa de judecată ajunge la concluzia asupra respingerii acţiunii intentate de Zadîr Harlampi, ca fiind lipsită de temei legal, or prevederile Legii privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală ale procuraturii şi ale instanţelor judecătoreşti, reglementează în mod expres, limitativ cazurile şi condiţiile răspunderii patrimoniale ale statului pentru erorile comise de organele de urmărire penală, procuraturii şi instanţelor de judecată.

Totodată, instanţa subliniază că, amenda la care a fost supus reclamantul, prin procesul verbal cu privire la contravenţia din speţă, au fost anulate de instanţă de judecată, pe cînd dreptul la repararea prejudiciului cu aplicarea Legii nr. 1545 art.3 alin.(1) lit. d), are loc exhaustiv şi numai în cazul aplicării amenzii contravenţionale de către instanţa de judecată. (*a se vedea practica judecătorească, şi anume: decizia Curţii Supreme de Justiţie nr. 2ra-2109/14 din 13 august 2014, decizia CSJ 2ra-2203/16 din 02 noiembrie 2016*, *încheierea CSJ nr. 2ra-258/21 din 31 martie 2021, încheierea CSJ nr. 2ra-152/21 din 14 aprilie 2021, încheierea CSJ nr. 2ra- 942/21 din 30 iunie 2021*).

Ca urmare a celor expuse, instanţa conchide că, reclamantul Zadîr Harlampi, nu este îndreptăţit să solicite repararea prejudiciului nici material, nici moral.

Întru susţinerea concluziei enunţate, instanţa de judecată notează că, toate aceste probe ale reclamantului, în confirmarea prejudiciului moral suferit privitor la atragerea la răspunderea contravenţională, sunt neîntemeiate. Or, în cazul în care se pretinde repararea prejudiciului moral, mărimea compensaţiei acestuia, în sensul art. 11 a Legii privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acţiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii şi ale instanţelor

judecătoreşti, se stabileşte în modul prevăzut de Legea nominalizată cu respectarea principiilor compensării rezonabile şi echitabile a prejudiciului moral.

În acest context, instanţa de judecată remarcă că întru judecarea justă şi corectă a litigiului, cît şi întru determinarea corectă a mărimii compensaţiei pentru prejudiciul moral e necesar a fi luată în consideraţie atît aprecierea subiectivă privind gravitatea cauzării suferinţelor psihice sau fizice părţii vătămate, cît şi datele obiective care certifică acest fapt.

Potrivit art.239 Cod de procedură civilă, hotărîrea judecătorească trebuie să fie legală şi întemeiată. Instanţa îşi întemeiază hotărîrea numai pe circumstanţele constatate nemijlocit de instanţă şi pe probele cercetate în şedinţă de judecată.

Astfel, instanţa nu poate pronunţa o hotărâre de admitere a pretenţiilor bazată doar pe presupuneri sau calcule nejustificate.

Având în vedere cele menţionate, instanţa consideră cererea ca fiind neîntemeiată şi pasibilă de a fi respinsă.

Cu referire la cheltuielile de judecată

Conform art. 82 Cod de procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat, taxa de timbru şi cheltuielile de judecare a cauzei.

Conform art. 90 Cod de procedură civilă, din cheltuielile de judecare a cauzei fac parte: i) cheltuielile de asistenţă juridică.

În conformitate cu art. 94 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părţii care au avut câştig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acţiunea reclamantului a fost admisă parţial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporţional părţii admise din pretenţii, iar pârâtului – proporţional părţii respinse din pretenţiile reclamantului.

Reclamantul Zadîr Harlampi la depunerea cererii de chemare în judecată a achitat conform bonurilor de plată anexate la dosar: 4000 lei cu titlu cu titlu de cheltuieli de asistenţă juridică (f.d.18).

Având în vedere faptul că acţiunea a fost respinsă, instanţa de judecată ajunge la concluzia respingerii cerinţei reclamantului privind încasarea din contul pârâţilor a cheltuielile de judecată.

În conformitate cu prevederile art. 238-241 Cod de procedură civilă, instanţa de judecată

h o t ă r ă ş t e :

Cererea de chemare în judecată înaintată de către Zadîr Harlampi împotriva Inspectoratului General al Poliţiei al MAI, Inspectoratul de Poliţie Basarabeasca, Ministerul Finanţelor al RM, Mîţa Igor, privind repararea prejudiciului material şi moral suportat în legătură cu tragerea ilegală la răspundere contravenţională, se respinge ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea cu drept de apel în Curtea de Apel Comrat timp de 30 zile de la pronunţarea dispozitivului prin intermediul judecătoriei Cimişlia, sediul central.

Preşedintele şedinţei,
judecătorul Cherdivara Dumitru